

Het overblijfsel gelouterd

Nieuwjaarspreek door ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 66 : 3 en 4
Lezen: Zacharia 13
Zingen: Psalm 115 : 5, 6 en 7
Psalm 44 : 2
Psalm 36 : 3

Het Woord van God, geliefden, dat ik u vandaag wil prediken vindt u in Zacharia 13, negende vers:

"En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: de HEERE is mijn God."

Deze tekst zegt ons dat **het overblijfsel gelouterd zal worden.**

1. De oorzaak van die loutering en
2. de vrucht van die loutering.

Dus: het overblijfsel zal gelouterd worden. En Gods Woord leert ons wat de reden daarvan is, de oorzaak, maar ook wat de gevolgen daarvan zijn, de vrucht daarvan. Zacharia is een profeet onder de wedergekeerde ballingen uit Babel. Het was een armzalig hoopje en ze kwamen in een verwoeste stad en in een verlaten land waar het heidendom z'n heerschappij had. Wat moet er nu van zo'n kerk terecht komen? Wie zal zich over zo'n hoopje amechtige Joden ontfermen? Geliefden, als we de omstandigheden lezen in de Bijbel, dan zeggen we: Nee, daar is geen redden meer aan. Ze zitten er zo diep onder en de macht van de boze heeft zich in de tijd van de ballingschap, 70 jaren lang, zo geweldig uitgebreid in het land van God, onder het volk van God dat daar overgebleven is na de wegvoering in de ballingschap, dat je zegt: geef de moed maar op, daar is niets meer van te maken.

Hoe kan dat nu? De heerlijke tempel is een grote puinhoop, niet één profeet is ons ten troost gebleven en niemand weet hoe lang dit duren zal. De vreemden, de heidenen, zijn binnentrokken en hebben zo van lieverlee het land in bezit genomen en wat moet er worden van dat hoopje amechtige Joden dat terugkeert, dat de vrijheid krijgt om terug te keren, dat verlangt naar het Beloofde Land, het land van Abraham, Izak en Jakob, dat land dat God Zijn volk ten erve gegeven heeft? Een grote puinhoop, alles ging verloren. Toen ze terugkwamen was er niets meer. Ze moesten totaal van de grond af beginnen. Er was geen huis meer om in te wonen, er was geen kerk meer om in samen te komen en de tempel was allang verbrand. Het volk dat terugkwam was daarenboven een arm volk, een volk dat eigenlijk helemaal opgevoed was temidden van heidenen waar nog maar weinig van de ware Godsvreze in overgebleven was. Er waren er heel veel die hadden gezegd: We hebben het hier best in Babel. We verlangen helemaal niet meer naar Jeruzalem. Die waren zo één geworden met het leven van die heidense volken dat ze zeiden: Wat betekent de kerk nog voor ons? We hebben het hier echt goed. We verdienen een goede boterham en het is hier wel leuk wonen in dat heidense land, want ze doen eigenlijk alles waar wij ook zin in hebben. Zo gaat het als je God niet vreest. Dan ben je deel van de wereld. Dan palmt de wereld

je toch meer en meer in. Dan heb je geen ruggegraat. Dan heb je niets waar je op staande kunt blijven. Dan heb je geen fundament om op te staan. Dan ben je in het diepst van je hart net als de kinderen der wereld en dan vind je het helemaal niet zo erg als de kerk gesloten wordt, want zeg je bij jezelf: Nou ja, je kunt God toch wel op je eigen manier dienen? Daar heb je toch geen kerk voor nodig? Daarvoor hoef je toch niet speciaal naar een preek te gaan luisteren? Zo is dat met die mensen ook gegaan. Ze zijn er aardig aan gewoon geraakt en toen de stem klonk: Terug, terug naar Jeruzalem, we hebben de vrijheid gekregen van die heidense koning om terug te gaan! Toen zeiden ze: Het zal onze tijd wel duren. We hebben hier ons nestje gemaakt. We blijven hier wel. Ze vonden het best.

Geliefden, we worden ook een klein groepje in ons land. We behoren ook tot de weinigen die nog belijden trouw te willen blijven aan het Woord van God en dat is een wonder, want we worden dagelijks geïnfecteerd - ik hoef het niet opnieuw te zeggen - we hebben een regering die "om" is, die zegt: "Jullie christenen moet het zelf weten, als jullie God willen dienen moet je het doen, maar wij hebben er geen behoefte aan en als wij wetten maken dan maken we die voor alle mensen, en jullie moeten maar weten wat jullie dan doen." We zien het: dan heeft de macht van de boze, dan heeft de wil van de mens die zonder God wil leven, alles in handen om het land te regeren en te besturen en wetten te maken naar zijn eigen wil. En hadden we nu maar een hart dat immuun was voor al die verlokkingen en verleidingen, waren we nu maar Godvrezende mensen, wij en onze kinderen, dan zouden we het redden. Dan zouden we zeggen: "Ik doe het niet, ik heb een andere God. God heb ik lief, want die getrouwe Heer', hoort mijn stem en die zorgt voor mij." Maar helaas, als we de kerk nagaan van achter naar voren en van voor naar achter, dan zijn er velen onder ons die Abrahams God niet kennen als hun God en dan leven we in het grootste gevaar. Want ten diepste staan we dan toch aan de verkeerde kant, al zitten we dan in de kerk en al belijden we dan de waarheid nog en al willen we daar dan ook aan vasthouden krachtens onze opvoeding. Maar we hebben innerlijk geen weerstand tegen de boze en hij komt zo schijnheilig, hij komt zo stap-voor-stap. Hij zegt niet alleen: "Kerken dicht en geen samenkomsten meer van christenen", nee, daar zijn we gelukkig nog heel wat passen vandaan, maar de duivel heeft zijn tactieken eeuwenlang verfijnd. Hij weet wat aansluiting heeft bij ons verloren, verdorven hart en daarom doet hij het stap voor stap. We worden meegezogen met de geest van de tijd, want dat gebeurt langzaam en langzaam en langzaam aan. Ook in onze gezinnen staan de radio's, ook in onze gezinnen zijn er al televisies, ook van onze kinderen gaan er al naar de film enz., enz. Dat zijn allemaal de machten van de boze die met alle geweld op ons afkomen om ons te laten zien hoe heerlijk het toch in de wereld is en hoe je toch genieten kunt van je geld en van je goed in deze wereld. Dat wordt je dagelijks voorgesteld in z'n prachtigste kleuren, maar het einde daarvan is de dood, de ondergang.

"Ach vooruit", zeiden ze, "we zijn wel Joden en we weten beter, maar je moet je er maar in schikken. Als je nu eenmaal in een wereld leeft waar Gods Woord geen gezag meer heeft, pas je dan aan, doe niet zo moeilijk, sta niet altijd alleen, doe niet zo excentriek, blijf niet altijd op jezelf." Dan heeft de vorst der duisternis legio gelegenheden om ons te laten wikken en wegen en te zeggen zo van lieverlee: eerlijk gezegd zie ik er niet veel kwaad in. Eerlijk gezegd, je kan toch altijd niet met je rug naar de wereld toe blijven staan, je moet toch ook door het leven en je kinderen moeten toch ook mee in deze boze tijd. Dan moet je maar een beetje marchanderen, dan moet je waar nog wat goeds te vinden is het er maar uithalen en voor de rest maar hopen dat het toch nog maar goed zal komen.

Het was geen vreemde tijd, de tijd van Zacharia. Als je met ernst deze hoofdstukken leest, deze profetieën leest, dan zul je zeggen: Ja, dat is geen vreemde tijd, dat er zovelen achterblijven, en dat het volk dat terugkeert toch eigenlijk in de ellende terechtkomt in Jeruzalem, waar het lang

niet meer was zoals het vroeger was in de dagen van David en van Salomo. Toch geliefden, u moet er eens op letten: in deze allerberoerdste tijd heeft God heerlijke beloften gegeven aan degenen die getrouw blijven in het midden van de duisternis en zien op het Licht. De heerlijkste beloften. Hier begint Hij al in het 13de hoofdstuk waarvan het laatste vers onze tekst is: "Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinigheid." Daar zag je absoluut niets van. Het was net alsof de profeet net zo goed had kunnen zeggen: "Te dien dage zal er geen druppel water meer zijn, dan zal er geen leven meer zijn, dan wordt alles aan zichzelf overgelaten." Nee, God is een wonderlijk God en Hij doet wonderen. Hij is alleen God, Hij is ook alleen Verlosser. Hij geeft de duivel zijn laatste kans, Hij laat de teugels vieren voor de boze, ook in onze dagen. Dan zegt Hij: "Ga je gang, doe maar wat je wilt, ga maar mee, maar Ik zal bewijzen dat Ik God ben en Ik zal Mij in het midden van dat volk een volk doen overblijven dat op Mijn Naam zal betrouwen." Wij gaan ook naar die tijd dat we kleur zullen moeten bekennen, steeds meer en dat kunnen we alleen en dat mogen we alleen wanneer we geloven dat God met ons optrekt, ook al zouden we de ballingschap ingaan, of die ballingschap verlaten en terugkeren op de puinhopen van Jeruzalem met de belofte van God, dat Hij ons niet zal begeven en ons niet zal verlaten.

De tegenstand was hevig en het staat in ons tekstvers: "En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft." Dus, zelfs al die teruggekeerden uit de ballingschap was niet alles goud wat er blonk. Ook daar waren er nog onder die het niet vol zouden houden, die vanwege de teleurstellingen hun hoofd in de schoot zouden leggen en zouden zeggen: "Ach, laat ons maar leven en maar zien wat ervan komt, het wordt toch nooit meer goed. Er komt nooit meer een tempel en God heeft ons verlaten." Maar God geeft Zijn profetie aan het overblijfsel en dat doet Hij ook in het nieuwe jaar dat wij zijn binnen gegaan, wat er ook gebeuren zal in en door onze regering, hoe groot de afval ook zal worden ook in ons vaderland. Want het gaat door en het gaat door: God zal een overblijfsel hebben naar de verkiezing van Zijn genade. Dat staat op elke bladzij van de Bijbel. Zeker, we zullen mede onder het oordeel doorgaan. God zal ons niet sparen in de loutering, maar die op God vertrouwt zal het ontkomen. Dat is waar, dat is de vaste Rots van ons behoud, voor ons en voor onze kinderen. Je mag het echt tegen je kinderen zeggen, hoor vaders en moeders: "Als je op de Heere vertrouwt zal Hij je nooit beschamen." Blijf bij hetgeen waarin je opgegroeid bent, waarin je onderwezen bent in huis en op school en in de kerk. Houd daaraan vast, blijf daarbij, luister daarnaar, want dat is het enige redmiddel, dat is het enige middel om niet af te glijden met de wereld en stap voor stap de wereld gelijkvormig te worden. U weet wel, u kent mij goed genoeg, dat is niet op te lossen met wat buitenkant, daar hebben we al ellende genoeg van gezien. Aan de buitenkant net doen alsof we niet met de wereld meelevend en ons afscheiden in wat uiterlijke dingen, dat is makkelijk genoeg. Maar innerlijk met ons hart aan God verbonden zijn, dat is punt één, daar gaat het om. Innerlijk voor God gebogen te zijn, voor God geknield te hebben, innerlijk God als ons deel te hebben verkozen, liever met het volk van God kwalijk gehandeld te worden dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben. Ik zeg niet, dat de buitenkant niets is, maar het moet toch binnen vandaan komen, het moet in ons hart komen om de zonde en de wereld te willen verlaten en de Heere te willen navolgen en dan komt de buitenkant vanzelf wel. Eerst moet het hier van binnen anders zijn, anders blijven we toch, met dat teruggekeerde volk, vasthouden aan Babel en aan de wereld omdat we niets anders hebben om aan vast te houden. Maar als we het Woord van God geloven, al is het met een gebroken oog, het geslachte Godslam gezien hebben, kruipende in het stof voor onze zonden, dan zeggen we tegen de hele wereld: "Henen uit, henen uit!" Daar gaat het om, dat is ons houvast om

staande te blijven in het midden van de ellende.

Ik zei: de tegenstand was hevig, ook toen ze terugkwamen in het beloofde land. Inmiddels waren er veel mensen het land binnengekomen die zeiden: "Wat moeten die amechtige Joden? Ha, daar gaan ze de muur van Jeruzalem bouwen, nu, daar zal niets van terecht komen." Maar, het overblijfsel dat op God vertrouwde heeft toch Gods hulp ervaren en ze hebben toch gedaan gekregen wat ze wilden: ze hebben de muur van Jeruzalem gebouwd en ze zijn weer bezig gegaan om het Godshuis op te richten. En al was het dan niet zoals de tempel van Salomo, al hebben ze dan geweend dat de heerlijkheid van het eerste huis groter was dan van dit tweede huis dat zij gebouwd hadden, toch heeft de profeet ze een hart onder de riem gestoken want hij heeft gezegd: "De heerlijkheid van dit laatste huis zal groter zijn dan de heerlijkheid van de tempel van Salomo, want in dit tweede huis door u gebouwd zal de Christus binnen gedragen worden." Dat is gebeurd. In die tweede tempel is Christus door Jozef en Maria binnen gedragen. Welnu, daarmee waren deze teruggekomen ballingen getroost, al was het dan dat er veel was afgevallen, een derde deel. U moet niet precies denken aan 33 1/3 procent, maar een groot deel, een belangrijk deel. Een derde deel in het vuur gebracht. "Ik zal het louteren", zegt de Heere. Dus 2/3 deel was al of achtergebleven of weer teruggegaan en dat derde deel, was het kleinste deel. Zo zal het altijd zijn, 't zal altijd maar het kleinste deel zijn, altijd maar dat derde deel. En was het dan nog maar een derde deel, waren het er dan nog maar 33 van de 100, maar soms houd je je hart vast en dan zeg je: O God, wie is er nog die lust heeft om de Heere te vrezen? Waar zijn de overgeblevenen, ook in dit pasbegonnen jaar, die de Heere dienen met hun ganse hart?"

Het derde deel zal Ik in het vuur brengen en Ik zal het louteren gelijk men het zilver loutert." Let wel, gelijk men het zilver loutert. En waarom loutert men het zilver en waarom beproeft men het goud? Wel, niet om een deel daarvan te verbranden, maar om het te zuiveren, om het van het vuil te redden. De zilversmid, de goudsmid smelt net zo lang totdat het vuil, dat in het smelten bovenkomt, is weggehaald; net zo lang tot hij zijn beeld in het gesmolten zilver of goud ziet. Dan is het vuil weg. Begrijpt u de beeldspraak? Net zolang gelouterd totdat de Heere in ons hart Zijn beeld ziet, totdat de Heere in ons leven Zijn werk waarneemt, totdat Hij Zich in ons herkent. Dat is het en daar is loutering voor nodig, ook nu. We leven nog niet in de tijd van de brandstapels en de moordschavotten en pijnbanken, maar we leven in de tijd dat de wereld ons aan de kant gaat zetten, steeds meer, omdat de wereld steeds minder luistert naar het Woord van God en steeds vrijer wil zijn in alles wat ze bepaalt en wat ze als wetten maakt. Dan zullen wij er niet zonder kleerscheuren afkomen. Dan zullen we aangejord moeten worden met het borstwapen der gerechtigheid en dan zal de helm der zaligheid op ons hoofd moeten wezen, willen we de boze kunnen wederstaan, willen we kunnen oproeien tegen de stroom die ons meezuigt naar de diepte van de verlorenheid. Dan zullen we een houvast moeten hebben aan het Woord van God, door de kracht van de Heilige Geest in ons hart ingedrukt. Dan zullen we beproefd worden. Dan zal het in de loutering openbaar komen aan welke kant we staan en wee dan de mens die niet op God vertrouwt. Wee dan de mens die denkt staande te kunnen blijven in eigen kracht. Wee dan de mens die niet leest en die niet luistert en die zich niet gewonnen geeft aan het Woord van God, die wil marchanderen tussen God en tussen de boze, tussen de kerk en tussen de wereld. Ik ga u geen lijstje voorschrijven van wat wel mag en wat niet, want ik weet, dat hebben de Farizeeërs gedaan en daar is niets van terecht gekomen. Maar ik zeg u wel, dat u in uw hart een keus moet maken en als u een keus maakt in uw hart, dan zult u het ook maken in uw leven wat naar buiten zich openbaart en ook in uw huisgezin. Dan zal het toch aan u gezien worden of u een kind der wereld of een kind van God bent. Want genade verandert ons, genade doet ons een andere weg gaan. U weet het toch uit de Bijbel: er is een brede weg waarop je met de grote massa mee kunt

huppelen maar het is wel de weg naar het verderf. Maar God zegt: er is ook een smalle weg, een smalle weg met een poort, met een nauwe poort die toegang geeft tot de smalle weg en weinigen zijn er die op dezelve wandelen. Dat heeft God gezegd: "Weinigen zijn er die op dezelve wandelen." Niet, omdat God zegt: "Ik kan er niet meer gebruiken", niet omdat de Heere zegt: "Ik heb er nu eenmaal een klein getal voor Mijzelf", nee, vanwege de hardheid van ons hart, vanwege de grootheid van onze zonden, vanwege onze lust tot het kwade zullen er maar weinigen behouden worden. Dat derde deel, dat zijn er al weinig, zal nog in het vuur gebracht worden en dat zal God louteren en Hij zal ze louteren gelijk men het zilver loutert om ze beter te maken, om ze zuiverder te maken, om ze eerlijker te maken, om ze echt kinderen van God te maken. We bidden niet om verdrukking, we bidden niet om vervolging, dat zou dwaas zijn. Maar als het gebeuren zou dat de banden nog strakker worden aangehaald, dat er zelfs dingen ons worden opgelegd die we in Gods Naam niet kunnen doen - zondags werken bijvoorbeeld, ik noem er maar een van, maar er zijn er zoveel die in de toekomst geopenbaard zullen worden - zullen we dan staande blijven? Niet uit eigengemaakte vroomheid maar uit eerlijk overleg met God, eerlijk onderzoek van de Schriften wat we mogen en wat we niet mogen.

Gelouterd als zilver en beproefd gelijk het goud, maar dan ook door God bewaard, dan ook door God geleid, want hier staat het: "Het (dat gelouterde volk) zal Mijn Naam aanroepen." Als ze nergens meer steun hebben, als ze alleen in de wereld komen, als ze niemand hebben op wie ze terug kunnen vallen, dan zullen ze Gods Naam aanroepen. "In de benauwdheid heb ik de Heere aangeroepen", en dan zegt de Heere: "En Ik zal het (dat volk dus, dat gelouterde volk, dat benauwde volk, dat volk dat door het vuur gegaan is) verhoren." Dat heeft Hij gedaan. Zo heeft Hij het van oude tijden gedaan. Die Hij liefhad heeft Hij gekastijd, die heeft Hij getuchtigd. Dan zegt Hij tegen Abraham: "Abraham, neem je zoon, je enige, die je liefhebt, en offer hem Mij op de berg die Ik u wijzen zal." Dan heeft Hij David verkoren tot koning en toch moest hij vluchten voor Saul als een veldhoen op de bergen, in angst en benauwdheid, om één der dagen in de hand van Saul om te komen. Dan heeft Hij het volk, uit Abraham gesproten, dat naar Zijn Naam genoemd is, 40 jaar gelouterd in de woestijn, 40 jaar gelouterd om te beproeven wat er in hun hart was. O, als God ons niet nabij was in de dagen der loutering, we zouden het allang voor gezien gehouden hebben, we zouden allang als schapen, met de wolven, van God zijn afgeweken. Het onderscheid moet openbaar komen en dat komt ook openbaar, omdat de loutering niet aan de duivel is toevertrouwd en niet aan de wereld en niet aan onze goddeloze regering, of in ieder geval een regering die geen ernst meer maakt met het Woord van God (al zullen ze dan zichzelf niet als goddelozen typeren). Ach, het is toch maar van tweeën een: óf je onderhoudt de inzettingen des Heeren, je hebt God lief, óf je hoort bij de wereld, bij de goddelozen. Er zijn toch maar twee soorten mensen? Al willen we dan niet zo genoemd worden, ten diepste zijn we toch zo. En als we zo door blijven leven dan gaan we naar de plaats van de goddelozen, want ik zeg nogmaals: er zijn maar twee soorten mensen: gelovigen en ongelovigen, ook in de kerk. Laten we daar wel rekening mee houden. God loutert zoals Hij altijd Zijn kerk gelouterd heeft, als een goudsmid, als een herder die de schapen van de bokken scheidt en dat komt in de verzoeking openbaar. "Gij zijt Mijn getuige", zegt de Heere, "dat Ik God ben." Wij weten niet hoe diep de loutering zal gaan, maar we hebben de voorbeelden er van in de Bijbel. Ik zie Job, een man oprecht en vroom en wijkende van het kwaad en God beproeft Hem. Ik zie Jozef, een jongeling die de Heere lief had en hij komt in de gevangenis terecht. Maar, onthoud het goed: God loutert geen keistenen. Hij loutert het goud en Hij loutert het zilver. Hij loutert degenen die gehoor geven aan Zijn Woord. Die brengt Hij in het vuur opdat er een vat voor de smelter uitkome waar Zijn Naam in zichtbaar wordt, in het gelouterde goud dat schittert als een

spiegel, waar de Heere Zichzelf in terug kent, waarvan Hij zegt: "Dat is Mijn volk, zij hebben naar Mij geluisterd, ze gaan aan Mijn hand, zij hebben Mijn Woord lief, ze verlaten de wereld en de goddeloosheid en ze zoeken Mij op hun knieën, ze zijn oprecht voor Mijn aangezicht en ze komen tot Mij om verlost te worden. God beproeft niet boven de maat zeg ik. De goudsmid kent het vuur, maar hij kent ook de aard van het goud en van het zilver. Het is er Hem niet om te doen Zijn Kerk ten dode toe te kastijden. Hij wil het schuim van het zilver weg doen en Hij wil er een vat voor de smelter uit doen voortkomen tot eer van Hem Die ons gemaakt heeft. De beproeving van God is nooit redeloos en is nooit liefdeloos en is nooit doelloos. Dat kan weleens zo schijnen. Je zou soms medelijden krijgen met Job en je zou boos worden op God. Je zou zeggen: Heere, dat is nu een man oprecht en vroom. Moet er dat nu zo aan toe gaan? Moet hij nu afstand doen van zoveel? Neemt u dat nu allemaal zo weg alleen maar om de duivel te overtroeven? Want, daar ging het toch om? Het ging toch om een strijd tussen God en tussen de duivel. De duivel had gezegd: Vreest Job God om niet? Ha, ha. Niemand vreest God om niet, zegt de duivel. Nee, U hebt hem rijk begunstigd: hij heeft schatten in menigte en hij heeft schapen en beesten, duizenden, veel kinderen en daamm en daarom: voor wat hoort wat. U hebt Job rijk gezegend en daarom is Job een kind van U en daarom wil Job U erkennen. Nu, zegt de Heere, het is goed. Als je dat denkt neem dan alles weg wat hij heeft. Neem alles weg. De duivel had gezegd: Dan zal Job U in Uw aangezicht zegenen, en dat betekent de zegen geven, afscheid nemen, zoals wij onverschillig zeggen: nu, de zegen hoor, bonjour. Zo zal Job tot God zeggen: De zegen hoor, wijk maar van mij.

Nu, zegt de Heere, ga je gang. En we weten wat er gebeurd is. Gods genade is sterker dan de verzoeking van de satan, maar dan ook alleen wanneer we schuilen bij die God. Dan zal er een vat voor de smelter uit voortkomen, ook in ons leven, want die de Heere liefheeft, kastijdt Hij en Hij tuchtigt een iegelijk zoon die Hij aanneemt. Die kastijdingen zijn op allerlei verschillende wijzen, want er is geen kind van God dat niet gekastijd wordt. Anders is hij een bastaard, dan is hij geen kind van God. En God kastijdt net zo lang totdat we Hem overhouden, Hem alleen en ons vertrouwen op Hem stellen, op Hem alleen.

Ja, ik weet, als we er tegenaan kijken dan zeggen we: O God, alstublieft niet, alstublieft niet zoals U Job gekastijd hebt, dat zal ik nooit uithouden, dat zal ik nooit redden. Ach, met de verzoeking geeft God de uitkomst. U kunt er gerust op zijn. De goudsmid houdt zijn goud wel in de gaten hoor, die laat het echt niet tot niet gaan. Daar kunt u zeker van zijn. God zal ons beproeven als wij Zijn kind zijn, Hij zal ons zekerlijk beproeven. We zullen de toets niet kunnen omzeilen, maar Hij zal ons niet laten verbranden in het vuur der verdrukking. Hij zal met de beproeving ook de uitkomst geven. Hij zal met ons zijn als we zullen gaan door het water en Hij zal bij ons zijn als we gaan door de rivier. Hij zal in ziekte en rouw, in nood en dood met ons zijn. Dat lezen we in de Bijbel en dat is de ervaring van elk kind van God. In de grootste smarten, blijven onze harten, in de Heer' gerust; k Zal Hem nooit vergeten, Hem mijn Helper heten, al mijn hoop en lust.

Dan doet God ons zingen in het midden van de ellende, dat is de beproeving. Hier staat het: "gelijk men het goud beproeft en het zal Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren." Zie, dat is de uitkomst: "het zal Mijn Naam aanroepen - dat beproefde volk - en Ik zal het verhoren."

Hoe gaan we het nieuwe jaar in, hoe zijn we het nieuwe jaar ingegaan. Aan welke kant staan we? Hoe leven wij? Hoedanig is ons leven? Wat is er veranderd in ons leven? Israëel, het volk van God, de wedergekeerden, God heeft ze bewaard. God heeft ze geleid als schapen achter de herder. Zelfs de zwakgelovigen, ze hebben gezongen: "Ik blijf de Heer' verwachten, mijn ziel wacht ongestoord; ik hoop in al mijn klachten, op Zijn onfeilbaar Woord." God wil een op Hem

wachtend volk, ook al is de redding nog ver, want die de Heere verwachten zullen niet beschaamd worden. Hoe lang heeft Israël niet gewacht op de geboorte van de Messias? Vier-, vijfhonderd jaren zijn voorbijgegaan: "Niet één profeet is ons ten troost gebleven en niemand weet hoelang het duren zal", maar er waren er die uitzagen naar de Heere, die wachtten op de belofte die God hun gegeven had, de belofte van de Messias, Die komen zou en Zijn heerlijkheid zou openbaren.

Wacht op de Heere, ook wij zien uit naar de Heere. Nee, dat is geen stil zitten, dat is een biddend wachten, dat is een steunend wachten op Gods getuigenis, op Gods toezegging. "Ik blijf de Heer' verwachten, mijn ziel wacht ongestoord, ik hoop in al mijn klachten, op Zijn onfeilbaar Woord." Zijn we worstelaars aan de troon van Gods genade, of laten we de zaak maar aan God over en zeggen we: "Och, God doet toch met het heer des hemels en met de inwoners der aarde naar Zijn welbehagen, wat kan ik er tenslotte aan doen?" Dan staat u nog aan de verkeerde kant. Dan hebt u God niet lief dan brandt er vijandschap tegen God, dan wilt u God niet tot Koning over u hebben. Dat doet u maar om van God af te zijn. Maar als God waarde voor u krijgt dan wilt u voor Hem leven. Dan staat er niets in de weg om uw ziel voor God uit te storten. Dan hebt u bij Hem een horend oor en een opmerkzaam hart. Daar ligt de fout van ons leven, dat we overal terecht gaan in de nood van ons leven behalve daar waar we terecht moeten komen, waar God ons wil hebben, waar we zeggen: "Toch zal ik op de Heere hopen." God wil een verwachtend volk en dan zegt Hij: "Ik zal ze verhoren, ze zullen Mijn Naam aanroepen." Dat is het enige dat God wil dat overblijft in ons leven als we rondom gezien hebben naar alle uitgangen die afgesloten zijn, Hij wil dat we zeggen: "Gena, o God, gena, nu kan niemand mij meer helpen. Nu kan ik mijzelf niet meer helpen, er is geen mens meer die mij helpen kan, maar nu wacht ik op de Heere. Mijn ziel verwacht en ik hoop op Zijn heil." Dat zijn de vromen, dat zijn de oprechten. Ze hebben lege handen, ze hebben een verbrijzelde geest, maar ze hebben Gods Woord: "Roep Mij aan in de dag van uw benauwdheid, dan zal Ik er u uithelpen en gij zult Mij eren." Dat is het naakte geloof op de waarachtige beloften Gods zonder iets dat we God kunnen aanbieden. Tot God gaan en zeggen: "Ik ben ellendig, arm en naakt, o God, verlos me uit de ellende." Kom, ga die weg eens, beproef die weg eens te gaan. Span je ziel in onder al je zonden en je zorgen, met de leegte van je bestaan, met alles wat verkeerd is in je leven, want God verwacht je- Hij weet wel, dat je voor Hem niet kunt bestaan, Hij weet wel dat in u niets is dat uzelf bij Hem aangenaam kan maken. Hij heeft het niet verwacht dat u iets zou geven om iets beters te ontvangen. Hij zegt het toch Zelf: "aan armen uit gena, Zijn hulpe ter verlossing tonen, Hij slaat hun zielen ga," Dat is de God, de God van Israël, dat is de God Die Zijn volk verlost: "Ik zal het verhoren en Ik zal zeggen: het is Mijn volk en dat volk zal zeggen: De HEERE is mijn God." We zingen nog - voor we met een paar woorden van toepassing zullen eindigen - uit Psalm 44, daarvan het 2de vers.

Zie geliefden, dat is de vrucht van de loutering: "Het is Mijn volk." God baant een pad door de zee zoals bij Farao. Zoals bij Naomi die niets anders meer over had, maar die de lossen verwachtte. Zoals Thomas, een afgekeurde discipel, die de Heere verloochend had: "Mijn Heere en mijn God." Juist dat kruis waar zijn verwachting op te pletter geslagen was: "Was Jezus maar niet gestorven, was Hij nog maar bij hem", juist dat kruis was zijn redding. Het komt aan geliefden, op de persoonlijke ervaring van het heil dat God bereid heeft en dan zegt Thomas: "Mijn Heere en mijn God." Dat zien we zo schoon uitkomen bij de profetieën, ook hier in dit hoofdstuk van Zacharia: "Het is Mijn volk" en de sluitsteen daarvan is: "de Heere is mijn God." De satan verzoekt in tegenslagen, hij port ons aan tot het ongeloof, maar Christus beproeft niet om ons te laten liggen in onze ellende, maar om het goud, Zijn werk, het goud naar boven te doen komen, dat we weer opnieuw zien: God is genadig en barmhartig en groot van goedertierenheid.

Hij zegt: "Het is toch Mijn volk ondanks alles" en dan zegt mijn ziel en uw ziel: "en de Heere is toch mijn God."

Geliefden, leeft dat in uw hart? Leeft daar iets van in uw hart, ook in de kastijding, ook in de teleurstelling, ook in de tegenslagen, ook in de eenzaamheid, ook in de beproeving? Al zou aan de buitenkant alles goed geregeld zijn, al zou u wat dat betreft nergens over te klagen hebben, maar hier van binnen, de band met God, hoe staat het daarmee? Is er een toegang tot God, is er een levende relatie met God? Kunt u uw hart kwijt aan God en vertrouwt u uzelf toe aan de Ontfermer, of hebt u andere goden die u dient? Hebt u uw vertrouwen gesteld op mensenwoorden, op eigen kracht, dan redt u het niet.

Hier staat het: de Heere verhoort alleen zulk een volk dat als een ellendig volk tot Hem de toevlucht neemt en dat volk loutert Hij. Hij zegt: "ze zullen Mij kennen, ze zullen Mijn Naam aanroepen en Ik zal het verhoren, het is Mijn volk en zij zeggen: de HEERE is Mijn God." Let wel op de volgorde: God zegt: "je bent toch Mijn kind", en dan zeg ik: "Heere, Gij zijt mijn God." Dat is het antwoord op de genade van God.

U kunt het weten, hoor. Betrouwt u zich ook zo aan Hem toe, of gaat u alleen door het leven? Maar die last is u te zwaar. Daar zult u aan ten onder gaan. U kunt het niet redden, ook niet met een beetje godsdienstigheid, ook niet door een dag in de week voor Gods aangezicht te verschijnen en zes dagen uw eigen weg te gaan. U zult het niet redden. Op deze wijze kunt u Gods gunst en Gods genade niet ervaren. Alleen wanneer u uw hart aan de Heere geeft, onvoorwaardelijk, restloos, uw ziel voor God uitbreidt als een open boek, want wie zijn zonden belijdt en laat die zal barmhartigheid geschieden en die tot Mij komt, zegt God, die zal Ik niet uitwerpen. Kom, waag het er eens op. Dan is het geen wagen meer, dan is het een gaan door het vast geleide van de Heilige Geest. "Heere, U hebt het gezegd, U hebt het gezegd: wie U nederig valt te voet, die zal van U Uw wegen leren. Heere, doe dan gelijk Gij gesproken hebt." Dat zijn de geweldenaars die het koninkrijk der hemelen nemen met geweld en het is God aangenaam en het is uw ziel tot troost.

Kom jongens en meisjes, wat betekent deze God voor jullie? Heb je Hem lief? Dien je Hem? Ik ga nog verder terug. Begeer je Hem lief te hebben? Verlang je Hem te mogen kennen, want Hij laat Zich kennen. Roep Hem dan aan, lees dan in dit Boek, dit enige Boek waar de Weg in voorgeschilderd is in al Zijn graveerselen, in al Zijn kleuren, waarin Jezus Christus Zichzelf openbaart als de Verlosser van de verlorenen. Het is de moeite waard, want die in de Schuilplaats van de Allerhoogste gezeten is, die zal vernachten in de schaduw van de Almachtige en dan wordt het nooit donker, nooit nachtelijk donker. Dan blijft er altijd in het midden van de duisternis een ster der hoop die ons heenwijst naar het Kind in de stal, naar de Zaligmaker aan het kruis, naar de Redder van verlorenen. Jezus zegt: "die Mij vindt, die vindt het leven en die trekt een welgevallen van de Heere." Het is de moeite waard om Hem te zoeken en het is een belofte van God dat wie Hem zo zoekt, Hem zal vinden. Vraag het maar aan al degenen die naar Hem hongeren en die naar Hem dorsten, die het uiterste van de zoom van Zijn kleed hebben mogen aanraken, die door Hem toegesproken zijn, die in hun noden en ellenden bij Hem een toevlucht vonden, die vertroost zijn met de Woorden des evangelies: "Ik ben niet in de wereld gekomen om rechtvaardigen te roepen maar om zondaren te bekeren." Die dat Woord hebben ingedronken als het water des levens en die vrede met God gevonden hebben, die aan Gods hand geleid zijn naar de kribbe en naar het kruis en die daar hun Borg en Zaligmaker gevonden hebben die in onze plaats aan Gods gerechtigheid wilde genoeg doen. O, dat is een wonder, dat is een nieuw wonder al heb je het duizend keren horen preken, maar één keer door het geloof aanschouwd, dan zeg ik: "Ja, dat is mijn Liefste, daar komt Hij, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen. Daar komt Hij. Ik hoor het geruis van Zijn naderende voetstappen. Deze God is mijn God,

eeuwiglijk en altoos." Dan heb je Hem lief, lief als het Lam Gods dat geslacht is voor de zonde der wereld, ook voor mijn zonden. Dan verlaat je de wereld en de slechtigheden en dan treed je op de weg des verstands. Dan heb je een Borg, een Leidsman, die je zeker leidt, die je nooit laat verdwalen, de Herder van Zijn schapen. Dan mag Hij met Zijn stok en met Zijn staf je terugroepen, dat kan pijn doen, maar die Hij liefgehad heeft - en daarmee eindig ik - die heeft Hij liefgehad ten einde toe.

Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.